

אם מוצאת בני אדם שהם עציים יבשים כמו אותן פתילות יבשות, בלי שמן, שהיא תורה ורחמים, היא להם (שידונו) שרפה, ושורפת אותם. ומשום שעמי הארץ הם בהמות, כמו שבארוה שהם שקץ. תכלת, שהיא אדני, שורפת אותם, משום שקרבים אליה עם שרץ, שהוא יצר הרע זר. זהו שכתוב והזר הקרב יומת.

ואם במיתתם חוזרים בתשובה, (כששוחט אותם מלאך המות, מיכאל) המלאך מיכאל שהוא כהן גדול, האריה שאוכל קרבנות יורד עליהם להקריבם קרבן לפני ה'. ולפני שתצא נשמתו מתודה בכמה ודויים, וכשיוצאת נשמתו הוא היה מתכונן לגמר את השם, שמע ישראל וברוך שם, להקריב את נשמתו כלי (קרבן) לשם יהוה, וצריך להתודות אל הקדוש ברוך הוא לקבל ולקרב ה' שבשמו שאוכלת ומכלה, ולהחזיר בתשובה ליהוה אלהי' כחשבון מ"ב. של אדני' קוראים דין של מלכות דין.

ויבון בשם המפרש, שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בלב אחד, ובו תצא רוחו. בנפש שלו מקבל עליו מיתה ויסורים, ובנשמה מודה בכמה ודויים ומתחרט. בנפש מקבל עליו מיתה, שחיטה, שרפה. ואם צריך ארבע מיתות בית דין, שהם סקילה שרפה הרג וחנק, מקבל אותם מאדני' בנפש שלו. ובנשמתו מודה בכמה ודויים, וחוזר בתשובה אל אלהי'ה, שאחוז בשני שמות - יהוה יהוה.

במחשבתו יכון להוציא ודוי וקבלת מיתה עליו בלב אחד, שהוא שם המפרש, כמו זה: יו"ד

ה"א וא"ו ה"א, (כבוד) שבו הפהנים פורעים ומשתחווים על פניהם ואומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. הוא ל"ב בחשבון, ובו היה מתכונן לגמר את השם. (וא"ו אהו אחד בלב).

אי אשפחת בני נשא, דאינון עציים יבשים, פגוונא דאינון פתילות יבשין, בלא משחא, דאיהי אורייתא רחמי, איהי לון (דליוניו) שריפה, ואוקידת לון. ובגין דעמי הארץ אינון בעירן, כמה דאוקמוה דאינון שקץ. תכלת, דאיהי אדני, אוקידת לון, בגין דקרבין לגבה עם שרץ, דאיהו יצר הרע, זר, הדא הוא דכתיב, (במדבר ג) והזר הקרב יומת.

ואי במיתתהון חוזרין בתשובתא, (נ"א כד שחית לון מלאך המות מיכאל) מלאך מיכאל דאיהו כהנא רבא, אריה דאכיל קרבנין, נחית עליהו, לקרבא לון קרבנא קדם י'.

וקדם דתפוק נשמתיה, מתודה בכמה ודויין, וכד נפיק נשמתיה הוא הוה מתכוון לגמור את השם, שמע ישראל וברוך שם, לקרבא נשמתיה מאנא (נ"א קרבנא) לשם יהוה, וצריך למתודה לקודשא בריך הוא, לקבלא לקרבא ה' בשמיה, דאכיל ושצי, ולאחזרה בתשובתא לגבי יהוה, אהי"ה כחושבן מ"ב. דאדני קרינא ליה דינא דמלכותא דינא.

ויבון בשמא מפרש, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בלב אחד. וביה יפוק רוחיה. בנפש דיליה מקבל עליה מיתה ויסורין. ובנשמתא מודה בכמה ודויין ומתחרט. בנפש מקבל עליה מיתה שחיטה שריפה, ואי צריך ארבע מיתות בית דין, דאינון סקילה שריפה הרג וחנק, מקבל ליה מאדני' בנפש דיליה. ובנשמתיה מודה בכמה ודויין, וחוזר בתשובתא לגבי אלהי'ה, דאחיד בתרין שמיהן, יהוה יהוה.

במחשבתיה יכוין לאפקא ודוי, וקבלת מיתה עליה, בלב אחד, דאיהו שמא מפרש, פגוונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (כבוד) ביה פהנים פורעים ומשתחווים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כבוד, איהו ל"ב בחושבן. וביה היה מתכוון לגמור את השם. (וא"ו אהו אחד בלב).

וְתִנָּאִין וְאַמְרַאִין, אִי תִימְרוּן וְכִי עִם הָאָרְץ מְנָא יַדַּע דָּא. אֶלָּא וְדָאִי עִם הָאָרְץ אִיהוּ כְּשׁוּר, אוּ שְׁה, אוּ עִז, אוּ (פּר) תּוּר, אוּ יוֹנָה. מַה בְּעֵינֵן לָא יַדְעֵי אוּרִייתָא, דְּאִיהִי שֵׁם יְהוֹ"ה, הִכִּי עִם הָאָרְץ, לָא יַדְע. אֶלָּא מִיכָאֵל פְּהֵנָּא רַבָּא, אִיהוּ עֶבֶיד לִיה עוֹלָה וְקָרְבָּנָא קָדָם יי', וְאִיהוּ מְכוּוֹן בְּשִׁמְא מְפָרְשׁ, בְּסִלְקוּ דְרוּחִיָּה, דְתַפּוּק בְּלַב אֶחָד, פְּגוּוּנָא דְכַד נְפִיק רוּחָא דְפֵר נָשׁ בְּכַל לִילָיָא.

וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבְּנֵן, שׁוּב יוֹם אֶחָד לַפְּנֵי מִיתְתָּךְ, דְּבְכַל יוֹם וְיוֹם צָרִיף פֵּר נָשׁ לְאַהֲדָרָא בְּתִיבְתָא, וְלִמְסַר רוּחִיָּה לְגַבְיָה, דְיַפּוּק בְּאֶחָד, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לא) בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי.

וְאִם הוּא תַלְמִיד חֲכָם, עֲלִיה אֲתָמַר (משלי יב) יוֹדַע צַדִּיק נְפֶשׁ בְּהִמְתּוֹ דְלִית חֲכָם, פְּמוּ פְּהֵנָּא. פְּמַה דְאוּקְמוּהָ הַרוּצָה לְהַחֲכִים יַדְרִים. וְאִם תַלְמִיד חֲכָם הוּא, צָרִיף שְׂיֵהָא בֵּיה חֲסֵד, וְעַם י' דְאִיהוּ חֲכָמָה, חֲסִיד. וּמֵאֵן (ד) ל"ג ע"ב) דְלִית בֵּיה חֲכָמָה, לָאו אִיהוּ חֲסִיד. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ, וְלָא עִם הָאָרְץ חֲסִיד. וְאִי אִית בֵּיה ה', חֲמֻשָּׁה חוּמְשֵׁי תוּרָה, דְאֲתִיזִיהִיבוּ מִשְׁמָאֵלָא, אֲתַקְרִי גְבוּר בְּתוּרָה, וְיִרָא חֲטָא. וְאִי אִיהוּ בּוּר, אֲתָמַר בֵּיה, אֵין בּוּר יִרָא חֲטָא.

וּמֵאֵן דְזָכִי לְתַפְאָרַת, דְאִיהוּ ו', וְאִיהוּ חֲכָם מְבִין בְּתוּרָה וְיִרָא חֲטָא, יָרִית מְלַכוּתִיָּה, דְאִיהוּ ה"א, מְצוֹת הַמְּלָךְ, אִי עֶבֶיד פְּקוּדֵי מְלָכָא. פִּינּוּן דְזָכִי לְשֵׁם יְהוֹ"ה, זָכִי לְשִׁמְא מְפָרְשׁ דְאֲתַקְרִי אָדָם, וְדָא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. בְּהֵהוּא זְמָנָא שְׁלִיט עַל גּוֹפִיָּה, דְאִיהוּ שׁוֹתְפוּ דְנַפְשׁ הַבְּהֵמִית. וְרוּחַ הַבְּהֵמִית דְבִנְפֶשׁ הַבְּהֵמִית עֲשִׂית הַבְּלִי עֲלָמָא, רוּחַ מְמַלְלָא בְּהַבְּלִי עֲלָמָא (נִשְׁמָה דְבַּח כָּל חַרְהוּרִין וּמַחֲשׁוֹת דְהַבְּלִי עֲלָמָא). וְתַלְמִיד חֲכָם שְׁלִיט עַלְיָהּ.

הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית א) וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרְץ. מָאִי וּבְכָל הָאָרְץ.

וְתִנָּאִים וְאַמְרַאִים, אִם תִּאמְרוּ, וְכִי עִם הָאָרְץ מְנִין יוֹדַע אֶת זֶה? אֶלָּא וְדָאִי עִם הָאָרְץ הוּא פְּמוּ שׁוּר אוּ שְׁה אוּ עִז אוּ (פּר) תּוּר אוּ יוֹנָה. מַה בְּהֵמוֹת אֵין יוֹדְעוֹת תּוּרָה, שְׁהִיא שֵׁם יְהוֹ"ה, כְּפֵךְ עִם הָאָרְץ לָא יוֹדַע. אֶלָּא מִיכָאֵל כְּפֵךְ גְּדוּל הוּא עוֹשֶׂה אוֹתוֹ עוֹלָה וְקָרְבָּן לַפְּנֵי ה', וְהוּא מְכוּוֹן בְּשֵׁם הַמְּפָרְשׁ בְּעֲלִית רוּחוֹ שְׁתַּצָּא בְּלַב אֶחָד, פְּמוּ שְׁכַשְׁיוּצָאֵת רוּחַ הָאָדָם בְּכָל לִילָה.

וּמִשׁוּם זֶה פְּרָשׁוּהָ הַחֲכָמִים, שׁוּב יוֹם אֶחָד לַפְּנֵי מִיתְתָּךְ. שְׁבְכַל יוֹם וְיוֹם צָרִיף אָדָם לַחֲזוֹר בְּתִיבְתָא וְלִמְסַר אֶת רוּחוֹ אֵלָיו שְׂיֵצָא בְּאֶחָד. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תהלים לא) בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי.

וְאִם הוּא תַלְמִיד חֲכָם, עֲלִיו נְאָמַר (משלי יב) יוֹדַע צַדִּיק נְפֶשׁ בְּהִמְתּוֹ, שְׂאֵין חֲכָם כְּמוֹ הַפֶּהֶן, פְּמוּ שְׂבִאָרוּהָ הַרוּצָה לְהַחֲכִים יַדְרִים. וְאִם תַלְמִיד חֲכָם הוּא, צָרִיף שְׂיֵהָה בּו חֲסֵד, וְעַם י' שְׁהִיא חֲכָמָה - חֲסִיד. וּמִי שְׂאֵין בּו חֲכָמָה, אֵינּוּ חֲסִיד. וּמִשׁוּם כְּפֵךְ פְּרָשׁוּהָ, וְלָא עִם הָאָרְץ חֲסִיד. וְאִם יֵשׁ בּו ה', חֲמֻשָּׁה חֲמֻשֵׁי תוּרָה שְׁנַתְּנוּ מִשְׁמָאֵל, נְקָרָא גְבוּר בְּתוּרָה וְיִרָא חֲטָא. וְאִם הוּא בּוּר, נְאָמַר בּו אֵין בּוּר יִרָא חֲטָא.

וּכְמִי שְׁזוּכָה לְתַפְאָרַת, שְׁהוּא ו', וְהוּא חֲכָם מְבִין בְּתוּרָה וְיִרָא חֲטָא, הוּא יוֹרֵשׁ אֶת מְלַכוּתוֹ, שְׁהִיא ה"א, מְצוֹת הַמְּלָךְ, אִם עוֹשֶׂה אֶת מְצוֹת הַמְּלָךְ. פִּינּוּן שְׁזוּכָה לְשֵׁם יְהוֹ"ה, זָכִי לְשֵׁם הַמְּפָרְשׁ שְׁנַקְרָא אָדָם, וְזֶה יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. בְּאוֹתוֹ זְמַן שׁוֹלֵט עַל גּוֹפוֹ, שְׁהוּא שְׁתַּפּוּת שֶׁל נְפֶשׁ הַבְּהֵמִית, וְרוּחַ הַבְּהֵמִית שְׁבִנְפֶשׁ

הַבְּהֵמִית עֲשִׂית הַבְּלִי הָעוֹלָם, רוּחַ שְׁמַדְבְּרַת בְּהַבְּלִי הָעוֹלָם, (נִשְׁמָה שְׁבַח כָּל הַחַרְהוּרִים וּמַחֲשׁוֹת שְׁל הַבְּלִי הָעוֹלָם), וְתַלְמִיד חֲכָם שׁוֹלֵט עַלְיָהֶם.

זֶהוּ שְׁכַתּוּב, (בראשית א) וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרְץ. מַה זֶה וּבְכָל הָאָרְץ?

דא גופא, עולם קטן, ודחלין מגיה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם. מסטרא דימינא, שליט עליהו, ביה וירדו, כמה דאת אמר, (תהלים עב) וירד מים עד ים. מסטרא דשמאלא, דחלין מגיה, הדא הוא דכתיב ומוראכם וחתכם. ועליה אתמר, יודע צדיק נפש בהמתו. בתר דאיהו צדיק, לא זיהיב ליה שכר מצות, לית ליה אגרא בעלמא דא, ולא מזונא לבעירן דעני חשוב פמת. איהו עם שכינתא בקביעו דילה עמה על פלא.

(דברים ד) כי יי' אלהיך אש אוכלת הוא. האי אש, צריך ליה תמיד עמה, דלית ליה כביה, דאיהו אכיל כל קרפנין דצלותין, ומלין דאורייתא. דאיהו שכינתא איהו פרנסה דיליה, ובמה. בצלותין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי. פתחי לי, בצלותא דאתמר בה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, דאיהו אחתי רעיתי, ולית רעיתי אלא פרנסתי, דבה מתקנין מאכלין דקרפנין דמלפא בנין קדישין, בכמה מיני מאכלים, בנהמא דאורייתא.

דאתמר בה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי, מימינא. ובחמרא, דאיהו יינא דאורייתא, משמאלא. בנסוף המים, ויין דאורייתא דבכתב ובעל פה, מעמודא דאמצעייתא, דכליל תרווייהו. בבשרא, דאיהו בשר הקדש, בכמה קרפנין, דעלה אוקמוה מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים עסקינן. מאי מן השמים. עמודא דאמצעייתא. דעלה אתמר, ובשר מבשרי.

ודא בשר הקדש, דאדליקת בכמה שלהובין, מסטרא דגבורה ברחימו דבעלה, אתוקדת ברחימו דאהבה בקריאת שמע, ברחימו דיהודא, דלילנא ויומם לא תכפה. וחקרייא בחיכוך אל תתנו דמי לו לקודשא בריך הוא, למנהוי איהו בשלהובין דרחימו דיהודיה דקריאת שמע. לקיימא ביה, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכפה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זה הגוף, עולם קטן, ופוחדים ממנו. זהו שכתוב (שם ט) ומוראכם וחתכם. מצד הימין שולט עליהם, בו וירדו, כמו שנאמר (תהלים עב) וירד מים עד ים. מצד השמאל פוחדים ממנו, זהו שכתוב ומוראכם וחתכם, ועליו נאמר יודע צדיק נפש בהמתו. אחר שהוא צדיק, לא נתן לו שכר מצוות, אין לו שכר בעולם הזה ולא מזון לבהמות, שעני חשוב כמו מת. הוא עם השכינה בקביעות שלה עמה על הכל.

כי ה' אלהיך אש אוכלת הוא (דברים ד). האש הזו הוא צריך להיות תמיד עמה, שאין לה כביה, שהוא אוכל כל הקרפנות של התפלות ודברי תורה. שהיא השכינה היא פרנסתו, ובמה? בתפלה, זהו שכתוב (שיר ה) פתחי לי. פתחי לי, בתפלה, שנאמר בה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, שהיא אחתי רעיתי, ואין רעיתי אלא פרנסתי, שבה מתקנים מאכלים של קרפנות של המלך הבנים הקדושים, בכמה מיני מאכלים, בלחם של התורה.

שנאמר בה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי, מימין. ובין, שהוא יין התורה, משמאל. בנסוף המים, ויין התורה שבכתב ובעל פה, מהעמוד האמצעי שכולל את שניהם. בבשר, שהוא בשר הקדש, בכמה קרפנות, שעליה פרשו בעלי המשנה שעוסקים בבשר היורד מן השמים. מה זה מן השמים? זה העמוד האמצעי, שעליו נאמר ובשר מבשרי.

זה בשר הקדש, שדולקת בכמה שלהבות מצד הגבורה באהבת בעלה, נשרפת באהבה של אהבה בקריאת שמע, באהבת היחוד, שלילה ויום לא תכפה. והחברים, בחיכם, אל תתנו דמי לו לקדוש ברוך הוא שהוא יהיה בשלהבות של אהבה של יחודו בקריאת שמע, לקים בו אש תמיד תוקד על המזבח לא תכפה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

זהר

הָא חָזִי, אָף עַל גַּב דְּבַנֵי אַהֲרֹן מִיתוּ בְּהֵיָא
שְׁעֵתָא, יָאוּת הָוָה בְּכַמָּה גְּוֹוֵנִין. חָדָא,
דְּלֵא הָוָה שְׁעֵתָא דְקִטְרֹת, דְּהָא קִטְרֹת לֵא
סְלָקָא, אֶלָּא בְּזַמְנִין יְדִיעֵן, דְּכִתְיִב (שְׁמוֹת ל)
וְהַקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן קִטְרֹת סַמִּים בְּבִקְרַב בְּבִקְרַב.
וְאִימְתִי בְּהִטִּיבוּ אֶת הַנְּרוֹת וְגו' לְאַשְׁתַּכְּחָא
שְׁמֹן וְקִטְרֹת כְּחָדָא. וְכִתְיִב וּבְהֵעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת
הַנְּרוֹת בֵּין הָעֲרֻפִּים יִקְטִירָנָהּ וְגו'.

בֵּין הָעֲרֻפִּים יִקְטִירָנָהּ וְגו'.
וּבְזַמְנִין אֵלִין אַתְקָרִיב, וְלֵא בְּזַמְנָא אַחְרָא, בַּר
בְּזַמְנָא דְמוֹתְנָא שְׂרִיָא בְּעֵלְמָא, כְּמָה
דְּאַעְרַע דְּכִתְיִב (בְּמִדְבָר יז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן
קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ וְגו'. וּבְנֵי אַהֲרֹן
לֹא קָרִיבוּ בְשַׁעֲתָא דְשְׁמֹן וְקִטְרֹת מִשְׁתַּכְּחִי
כְּחָדָא.

וְעוֹד דְּדַחֲקוּ שְׁעֵתָא בְּחַיֵי דְאַבּוּהוּן. וְעוֹד דְּלֵא
אַנְסִיבוּ, וְהוּוּ פְּגִימִין, (דַּדָּר ל"ד ע"א) דְּמֵאן דְּלֵא
אַנְסִיב, פְּגִים הוּא, וְלֵאוּ הוּא כְּדַאי לְאַשְׁתַּכְּחָא
בְּרַכָּאן בְּעֵלְמָא עַל יְדוּי, עֲלוּי לֵא שְׂרִיִין, כֹּל
שְׁפֵן עַל יְדוּי לְאַחֲרִים. וְעוֹד, דְּהָא תַּנָּן רִוּוּי
חֲמָרָא הוּו, וּבְגִין כְּפֵן, וְתַצֵּא אֵשׁ מִלְּפָנֵי יְיָ
וְתֹאכַל אוֹתָם וְגו'. דְּהָא קִטְרֹת חֲבִיב הוּא
מִכְּלָא, וְחֲדוּתָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין, וְכִתְיִב (מְשֵׁלִי
כז) שְׁמֹן וְקִטְרֹת יִשְׁמַח לֵב.

וְעוֹד, שְׂדַחֲקוּ אֶת הַשְּׁעָה בְּחַיֵי
אַבִּיהֶם, וְעוֹד שְׁלֵא הִיוּ נְשׂוּאִים,
וְהִיוּ פְּגוּמִים. שְׁמִי שְׁלֵא נְשׂוּא הוּא
פְּגוּם, וְאִינוּ כְּדַאי שְׂמִיָּצֵאוּ
בְּרַכּוֹת עַל יְדוּ בְּעוֹלָם. עֲלוּי הֵן
לֹא שׂוֹרוֹת, כֹּל שְׁפֵן עַל יְדֵי
אַחֲרִים. וְעוֹד, שְׁהִרֵי שְׁנִינוּ שְׁהִיוּ
שְׁתוּיֵי יֵן, וּמְשׁוּם כְּפֵן וְתַצֵּא אֵשׁ
מִלְּפָנֵי ה' וְתֹאכַל אֹתָם וְגו'. שְׁהִרֵי
הַקְטִירֹת הִיא חֲבִיבָה מִן הַפֶּל,
וְהִיא שְׁמַחַת הָעֲלִיוֹנִים
וְהַתַּחְתּוֹנִים. וְכִתְיִב שְׁמֹן וְקִטְרֹת
יִשְׁמַח לֵב.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

לִית מְצוּרַע אֶלָּא הוּא דְאַתְעֵבִיד בְּזַבּוּתָא. דְּחֲמֵשׁ דְּמִים
אִינוּן דְּדָם נְדָה מְסַאֲבִין, דְּאִינוּן כְּלָהוּ דָם טְמֵא.
וְחֲמֵשׁ דְּמִין דְּכִגִּין. וּמֵאן דְּאַעְבָּר עֲלֵיהוּ, כְּאֵלוּ אַעְבָּר
עַל עֶשֶׂר דְּבִרוֹת, דְּאִינוּן כְּלָל תְּרִי"ג פְּקוּדִין.

אִין מְצוּרַע אֶלָּא אוֹתוּ שְׁנַעְשֵׂה
בְּזִיבָה. שְׁחַמְשָׁה דְּמִים הֵם שְׁל
דָם נְדָה שְׁמֵטְמֵאִים, שְׁכֹלָם הֵם
דָם טְמֵא, וְחַמְשָׁה דְּמִים טְהוּרִים.
וּמִי שְׁעוּבָר עֲלֵיהֶם כְּאֵלוּ עֵבֵר עַל
עֶשֶׂר הַדְּבָרוֹת, שְׁהֵם כְּלָל שְׁל
תְּרִי"ג מְצוּוֹת.

וְשִׁפְחָה יִצָּר הָרַע אִיהִי מְלֵא מוּמִין. וּבְגִין דָּא, (וִיקְרָא
כא) כֹּל אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב. וּבְגִין דָּא, כְּהֵנָּא

וְשִׁפְחָה, יִצָּר הָרַע, הִיא מְלֵאָה
בְּמוּמִים, וּמְשׁוּם כְּפֵן (וִיקְרָא כא) כֹּל
אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב. וּמְשׁוּם
שְׁפַעוֹלָם, מְשׁוּם שְׁנַאֲמַר בְּגִבְרָה,

זֶה הַכֹּהֵן לֹא הִיָּה צָרִיף לְקָרַב אֶל מִי שֵׁישׁ בּוּ מוּם מִכֹּל הַמוּמִים